

Da se upoznamo – ja sam Stevan Oluić, prvi stipendista Fondacije dr Jasne Kojić, koja je počela da se dodeljuje 2015. godine. Tada sam bio student završne godine Medicinskog fakulteta u Novom Sadu. Sigurno se pitate kako sam dobio stipendiju?

U januaru 2015., na internet stranici našeg fakulteta, primetio sam obaveštenje Stipendija dr Jasne Kojić. Oglas da se prijavite ukoliko ste student završnih godina medicine i imate interesovanja za pedijatriju ili neurologiju. Prevazišao sam one prve ideje, da neću biti izabran, da možda ne želim da idem i slično – rekao sam sebi: „Zašto da ne...“ – i prijavio se.

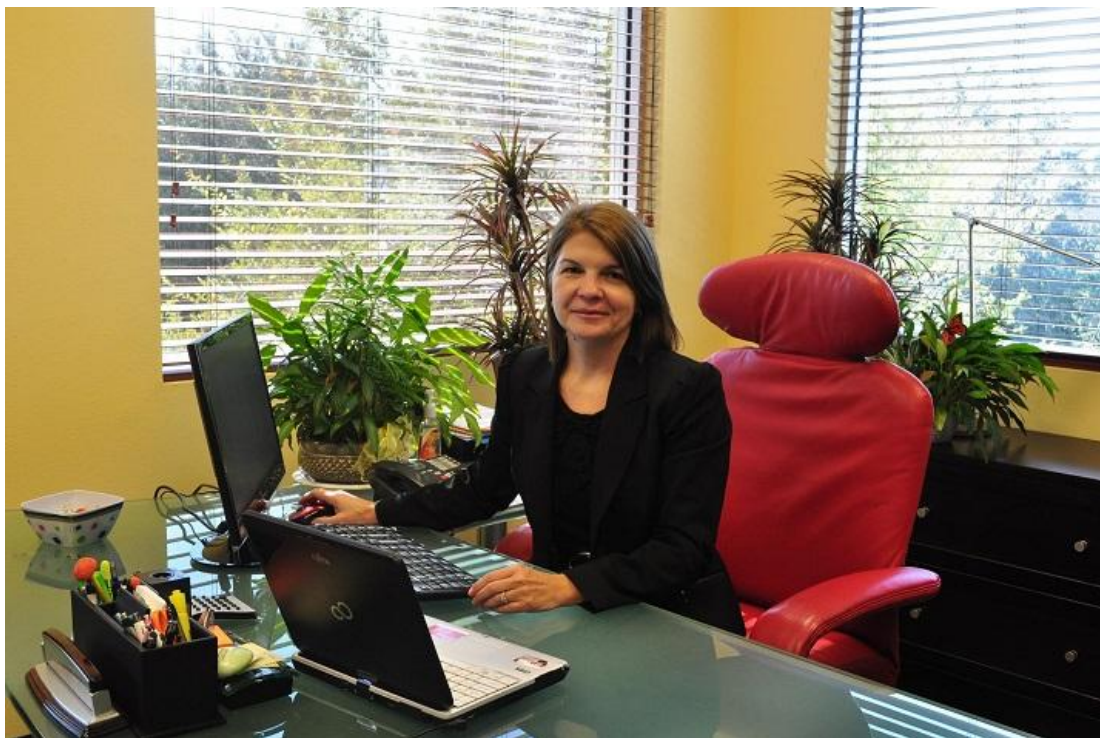
Bio sam jedan od 20-ak studenata koji su aplicirali i posle mesec dana i tri intervjua preko skajpa, dr Kojić mi je javila da sam ja izabran.

Moje je bilo da dođem u Orlando, a dr Kojić je kompletno stipendirala sve ostalo. Doktorka Jasna Kojić je bila student našeg fakulteta; danas je načelnik neurologije u najvećoj dečjoj bolnici u Centralnoj Floridi. Ona je takođe direktor svoje poliklinike i predavač na Univerzitetu Centralne Floride (*University of Central Florida*), Medicinskom fakultetu u Orlando. Počela je svoju specijalizaciju iz pedijatrije u Mitrovačkoj bolnici i posle treće godine, zajedno sa porodicom odselila se u Kanadu gde je radula kao istraživač u oblasti neuro nauka. Par godina posle položila je USMLE (test koji polažu svi doktori u Americi) i nostrifikovala diplomu našeg fakulteta da bi ponovo počela specijalizaciju iz pedijatrije, ovoga puta u Americi. Na završetku specijalizacije iz pedijatrije, dobila je priznanje kao najbolji specijalizant u svojoj klasi. Posle toga supspecijalizirala je dečju neurologiju i preselila se u Orlando gde je počela da radi u bolnici, a osnovala je i svoju privatnu praksu. Naravno, bio sam izuzetno ponosan što je doktorka sa tako impresivnom karijerom izabrala baš mene.

Početakom jula 2015. godine, našao sam se na letu za Orlando. Čini mi se da mi je tada iznad nepreglednog okeana prvi put sinulo koliko u stvarnosti malo znam o mestu u koje idem, a i o svemu što me tamo očekuje. Znam da idem u SAD, u grad Orlando; čitao sam da je „glavni grad zabavnih parkova“, negde pored Majamija o kome sam znao mnogo – iz filmova. Ja sam jedini student iz Srbije koji je dobio stipendiju iz dečje neurologije. Razmišljam da posle ovog puta treba da provedem mesec dana kod njih na klinici, gde ću mnogo toga da naučim o medicini na najvišem svetskom nivou. Zvuči izuzetno dobro, ali tada sam se zapitao: Šta to stvarno znači? Mogao sam da pretpostavim i gde idem i šta me tamo čeka. Uzbuđenje zbog nečega novog i određena doza strepnje zbog nečega

nepoznatog – okean mogućnosti.

Dr Jasna Kojić

Stižem na aerodrom u Orlando gde me čeka Zoran, Jasnin muž, inače mašinski inženjer po struci, takođe sa novosadskog fakulteta, koji je radio za gigante američke automobilske industrije – doziva me.

Nismo se videli pre toga pa ga pitam kako me je prepoznao; a on mi kaže: „Crn si, visok kao naši ljudi i izgledaš zbunjeno“, te se obojica nasmejamo. Dobro mi je počela ova praksa pomislih!

Jasnu i ostatak njene porodice upoznao sam kasnije tog dana kada su se vratili s posla. Uz večeru pitaju me kako je kod nas, kako je na fakultetu, šta ko predaje, ima li posla posle fakulteta itd. Rekao sam im iskreno, bez preuveličavanja, objektivno koliko god sam mogao. Pitao sam njih isto to... i divio se njihovim životnim pričama, pričama ljudi kojima nije bilo sve dato, nego su se borili za to, često u nemogućim uslovima. I možda zvuči nerealno, ali od drugog dana koji sam proveo sa njima nisam više imao utisak da sam dobio bilo kakvu stipendiju, već da sam došao u goste kod nekih daljih rođaka koje vidim prvi put.

Od trećeg dana boravka počinje moja praksa. Radni dan je od 07:00 do 18:00. Dan počinje odlaskom u *Arnold Palmer* bolnicu, gde je dr Kojić konsultant i predavač. Počinjemo sa obilaskom pacijenta. Odmah sam zapazio nešto što je za mene bilo strano, kao što sam rekao – kao iz filmova ili serije. Dr Kojić, supspecijalista dečje neurologije, proglašena za najboljeg dečjeg neurologa u Orlando – sa mnom se konsultuje o svakom pacijentu! Od tog prvog dana, nijedan savet nisam dobio u vidu ispitivanja, nego kroz prijateljski razgovor. A dobio sam ih pregršt. I nisam se osećao kao student koji mora nešto da zna, koji mora da odgovori na pitanje – već osoba koja je došla sa ogromnim entuzijazmom da nauči nešto i čiji je entuzijazam prepoznat. Bez stotine nekih preduslova za ostvarivanje komunikacije sa profesorom – kao student nisam bio podređen procesu učenja, taj proces je postojao za mene. Možda će zvučati malo čudno ali osećao sam se kao da ne moram ja da naučim, već profesor hoće da nauči mene. Pokazivane su mi metode, principi rešavanja problema, način ostvarivanja efektivnog kontakta sa pacijentima. I ja sam ih upijao u svakom momentu. Toliko da sam pod mentorstvom dr Kojić napisao i diplomski rad o autoimunim encefalitisima, koji je protekao uz druženja i prijateljske savete. A mogućnosti da naučite nove stvari su izuzetne.

Provodio sam i sa njihovim studentima mnogo vremena i mogu vam reći da ne zaostajemo nimalo – po teorijskom znanju. Zaostajemo po načinu razmišljanja, po načinu ophođenja jedni prema drugima, po načinu komunikacije sa našim profesorima. Kod njih je svaki student vredan poštovanja i njegova se sugestija uvažava. Svaki student dobije istu količinu znanja i mogućnosti koje naravno kao i svuda neko iskoristi, a neko

ne. O visokom nivou na kome se nalazi dijagnostika, o opremljenosti bolnica i novcu koji se ulaže u zdravstvo i zdravstvena istraživanja, složićete se, ne vredi da pišem. Potpuno je normalno da pacijent, ako treba, bude upućen na više nMRI pregleda/snimanja, ili da pošaljete krv na analizu u Kliniku Mejo – hiljadama kilometara daleko i da prođe samo 48 sati dok ne dobijete urađene sve analize koje ste tražili.

Sve u svemu ova praksa je bilo jedno od najboljih iskustava koja su mi se desila u toku studiranja. Imam samo jednu sugestiju za kolege studente završnih godina medicine – konkurišite isključivo ako vas interesuje pedijatrija i/ili neurologija jer se mnogo vremena

provodi na poslu i uživaćete samo ako volite ove oblasti. I bez straha – uvek treba da pokušate.

Nije sve bio ni posao. Znao sam često nakon posla sa Zoranom da igrati tenis ili sa Sandrom i Nenadom, njihovom decom, ići i u zabavne parkove – kako to da propustim u Orlando. Vikendom smo išli svi zajedno na odmor u njihovu vikendicu na Meksičkom zalivu, gde me je fascinirala još jedna stvar. Ti vikendi i odmori kod porodice Kojić su prosto neverovatni. Tu se nađu desetine prijatelja i članova porodice, veliki broj njih sa naših prostora koji žive i rade u SAD. Ljudi čije su priče toliko fascinantne i inspirišuće da ne mogu stati u kratak format ovog eseja.

Za kraj, zahvaljujem dr Jasni i njenoj porodici, koje sam na kraju pitao da mi kažu zbog čega su došli na ovu ideju. Njihov odgovor nikad neću zaboraviti. Rekoše mi da se nadaju da ćemo mi stipendisti *Fondacije Kojić* uspeti da ostvarimo njihovu zamisao da nam ova stipendija bude prvi stepenik u sticanju znanja i iskustva na jedan novi način te da će nam kroz nju ukazati kako možemo poboljšati zdravlje kod nas.

Poštovana dr Kojić, Vaša ideja će živeti kroz ljude kojima ste na ovaj način dali neverovatnu motivaciju da i oni jednog dana, poput Vas, pomognu mlađim kolegama.

Hvala Vam!

Dr Stevan Oluić – prvi stipendista Fondacije *dr Jasne Kojić*